ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (πρώτο τμήμα)

της 15ης Νοεμβρίου 2012*

«Γεωργία — Κανονισμός (ΕΟΚ) 1443/82 — Άρθρο 3, παράγραφος 4 — Εφαρμογή του καθεστώτος ποσοστώσεων στον τομέα της ζάχαρης — Πλεονασματική ποσότητα ζάχαρης που εντοπίζουν οι αρχές κράτους μέλους κατόπιν ελέγχου που διενεργούν εκ των υστέρων στις εγκαταστάσεις του παραγωγού — Συνεκτίμηση του πλεονάσματος αυτού κατά τον προσδιορισμό της οριστικής παραγωγής για την περίοδο εμπορίας κατά τη διάρκεια της οποίας διαπιστώνεται η διαφορά»

Στην υπόθεση C-131/11,

με αντικείμενο αίτηση προδικαστικής αποφάσεως δυνάμει του άρθρου 267 ΣΛΕΕ, που υπέβαλε το Finanzgericht Düsseldorf (Γερμανία) με απόφαση της 8ης Μαρτίου 2011, η οποία περιήλθε στο Δικαστήριο στις 17 Μαρτίου 2011, στο πλαίσιο της δίκης

Pfeifer & Langen KG

κατά

Hauptzollamt Aachen,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πρώτο τμήμα),

συγκείμενο από τους A. Tizzano, πρόεδρο τμήματος, A. Borg Barthet, M. Ilešič, M. Safjan (εισηγητή) και M. Berger, δικαστές,

γενική εισαγγελέας: E. Sharpston

γραμματέας: A. Impellizzeri, υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζητήσεως της 9ης Φεβρουαρίου 2012,

λαμβάνοντας υπόψη τις παρατηρήσεις που υπέβαλαν:

— η Pfeifer & Langen KG, εκπροσωπούμενη από τους D. Ehle και C. M. Hagemann, Rechtsanwälte,

— το Hauptzollamt Aachen, εκπροσωπούμενο από τον M. Lambertz και την R.-M. Gleim-Arnold,

— η Ευρωπαϊκή Επιτροπή, εκπροσωπούμενη από τους P. Rossi και B. Schima,

αφού άκουσε τη γενική εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις της κατά τη συνεδρίαση της 29ης Μαρτίου 2012,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική.

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

1 Η αίτηση προδικαστικής αποφάσεως αφορά την ερμηνεία του κανονισμού (ΕΟΚ) 1443/82 της Επιτροπής, της 8ης Ιουνίου 1982, περί θεσπίσεως των λεπτομερειών εφαρμογής του καθεστώτος ποσοστώσεων στον τομέα της ζάχαρης (ΕΕ L 158, σ. 17, και –διορθωτικό– ΕΕ 1982, L 169, σ. 39), όπως τροποποιήθηκε με τον κανονισμό (ΕΚ) 392/94 της Επιτροπής, της 23ης Φεβρουαρίου 1994 (ΕΕ L 53, σ. 7, στο εξής: κανονισμός 1443/82).

2 Η αίτηση αυτή υποβλήθηκε στο πλαίσιο ένδικης διαφοράς μεταξύ της Pfeifer & Langen KG (στο εξής: Pfeifer & Langen) και του Hauptzollamt Aachen σχετικά με πλεονασματική ποσότητα ζάχαρης που εντόπισαν οι γερμανικές αρχές στο πλαίσιο ελέγχου που διενήργησαν εκ των υστέρων στις εγκαταστάσεις του παραγωγού καθώς και σχετικά με την περίοδο εμπορίας στην οποία πρέπει να καταλογιστεί το εν λόγω πλεόνασμα.

Το νομικό πλαίσιο

3 Ο κανονισμός (ΕΟΚ) 1785/81 του Συμβουλίου, της 30ής Ιουνίου 1981, περί κοινής οργάνωσης αγοράς στον τομέα της ζάχαρης (ΕΕ L 177, σ. 4), όπως τροποποιήθηκε με τον κανονισμό (ΕΟΚ) 1148/98 της Επιτροπής, της 2ας Ιουνίου 1998 (ΕΕ L 159, σ. 38, στο εξής: βασικός κανονισμός), απέβλεπε, στο πλαίσιο της κοινής οργάνωσης των αγορών στον τομέα της ζάχαρης (στο εξής: ΚΟΑ ζάχαρης), στη διατήρηση των αναγκαίων εγγυήσεων όσον αφορά την απασχόληση και το βιοτικό επίπεδο των παραγωγών βασικών προϊόντων, όπως είναι οι παραγωγοί ζάχαρης της Ευρωπαϊκής Κοινότητας, και στην εξασφάλιση της ασφάλειας του εφοδιασμού όλων των καταναλωτών με ζάχαρη σε λογικές τιμές, σταθεροποιώντας την αγορά της ζάχαρης.

4 Προς τούτο, ο βασικός κανονισμός ρύθμιζε την παραγωγή, την εισαγωγή και την εξαγωγή της ζάχαρης. Προέβλεπε, ειδικότερα, καθεστώς ποσοστώσεων χορηγούμενων στους παραγωγούς το οποίο αποτελούσε, κατά τη δέκατη πέμπτη αιτιολογική σκέψη του, μέσο εξασφάλισης των κοινοτικών τιμών στους παραγωγούς και διάθεσης της παραγωγής τους.

5 Στο πλαίσιο αυτού του συστήματος ποσοστώσεων, ορίστηκε ότι για κάθε περίοδο εμπορίας (ήτοι από την 1η Ιουλίου κάθε έτους έως τις 30 Ιουνίου του επομένου), σε κάθε κράτος μέλος αντιστοιχεί μια βασική ποσότητα εθνικής παραγωγής ζάχαρης. Η ποσότητα αυτή επιμεριζόταν, εντός κάθε κράτους μέλους, και βάσει κριτηρίων καθοριζόμενων από τον βασικό κανονισμό, μεταξύ των επιχειρήσεων παραγωγής ζάχαρης υπό τη μορφή ποσοστώσεων παραγωγής Α και Β.

6 Το άρθρο 24, παράγραφος 1, δεύτερο εδάφιο, του βασικού κανονισμού προέβλεπε τα εξής:

«Κατά την έννοια του παρόντος κανονισμού, νοείται ως:

α) ζάχαρη Α […], οιαδήποτε ποσότητα ζάχαρης […] που παράγεται για λογαριασμό μιας συγκεκριμένης περιόδου εμπορίας στα όρια της ποσοστώσεως Α της εν λόγω επιχειρήσεως·

β) ζάχαρη Β […], οιαδήποτε ποσότητα ζάχαρης […] που παράγεται για λογαριασμό μιας συγκεκριμένης περιόδου εμπορίας και που υπερβαίνει την ποσόστωση Α χωρίς να υπερβαίνει το άθροισμα των ποσοστώσεων Α και Β της εν λόγω επιχειρήσεως·

γ) ζάχαρη Γ […], οιαδήποτε ποσότητα ζάχαρης […] που παράγεται για λογαριασμό μιας συγκεκριμένης περιόδου εμπορίας και η οποία είτε υπερβαίνει το άθροισμα των ποσοστώσεων Α και Β της εν λόγω επιχείρησης είτε παράγεται από επιχείρηση στην οποία δεν έχουν χορηγηθεί ποσοστώσεις.»

7 Η ζάχαρη που υπαγόταν στην ποσόστωση Α, η οποία αντιπροσώπευε την κατανάλωση στην Κοινότητα, μπορούσε να διατεθεί ελεύθερα στο εμπόριο εντός της κοινής αγοράς και η κυκλοφορία της διασφαλιζόταν από την τιμή παρέμβασης. Η ζάχαρη της ποσόστωσης Β μπορούσε επίσης να διατεθεί ελεύθερα στην κοινή αγορά χωρίς όμως την εγγύηση της τιμής παρέμβασης, ή μπορούσε να εξαχθεί προς τρίτες χώρες με επιστροφή κατά την εξαγωγή. Η ζάχαρη Γ δεν υπαγόταν ούτε στο καθεστώς στηρίξεως των τιμών ούτε στο καθεστώς των επιστροφών κατά την εξαγωγή.

8 Δεδομένου ότι η ΚΟΑ ζάχαρης στηριζόταν σε σύστημα αυτοχρηματοδότησης, οι δαπάνες των επιστροφών κατά την εξαγωγή επιδοτούνταν από εισφορές στην παραγωγή, ενώ για την παραγωγή της ζάχαρης Γ δεν επιβαλλόταν καμία εισφορά. Επιπλέον, η ζάχαρη Γ έπρεπε να διοχετευθεί εκτός της Κοινότητας προκειμένου να πωληθεί στην παγκόσμια αγορά.

9 Συναφώς, το άρθρο 26 του βασικού κανονισμού όριζε τα εξής:

«1. […] η ζάχαρη Γ που δεν μεταφέρεται βάσει του άρθρου 27 […] δεν [δύναται] να [διατεθεί] στην εσωτερική αγορά της Κοινότητος και πρέπει να [εξαχθεί] σε φυσική κατάσταση πριν από την 1η Ιανουαρίου που ακολουθεί μετά το τέλος της σχετικής περιόδου εμπορίας.

[...]

3. Οι λεπτομέρειες εφαρμογής του παρόντος άρθρου θεσπίζονται σύμφωνα με την προβλεπομένη στο άρθρο 41 διαδικασία.

Οι λεπτομέρειες αυτές προβλέπουν ιδίως την επιβολή ενός ποσού στη ζάχαρη Γ […] που [αναφέρεται] στην παράγραφο 1, [της οποίας] η εξαγωγή σε φυσική κατάσταση εντός ορισμένης προθεσμίας δεν αποδείχθηκε σε μια τακτή ημερομηνία.»

10 Το άρθρο 27, παράγραφοι 1 και 2, του βασικού κανονισμού είχε ως εξής:

«1. Κάθε επιχείρηση δύναται να αποφασίσει να μεταφέρει στην επόμενη περίοδο εμπορίας, για λογαριασμό της παραγωγής της περιόδου αυτής, ολόκληρη ή μέρος της παραγωγής ζάχαρης που υπερβαίνει την ποσόστωση Α. Η απόφαση αυτή είναι αμετάκλητη.

[...]

2. Οι επιχειρήσεις που λαμβάνουν την απόφαση που αναφέρεται στην παράγραφο 1:

— ανακοινώνουν στο ενδιαφερόμενο κράτος μέλος πριν την 1η Φεβρουαρίου, την ή τις ποσότητες ζάχαρης που θα μεταφερθούν, και,

— δεσμεύονται να αποθεματοποιήσουν την ποσότητα ή τις ποσότητες προς μεταφορά για περίοδο δώδεκα συνεχόμενων μηνών η έναρξη της οποίας πρόκειται να καθοριστεί. Για την περίοδο αυτή, τα έξοδα αποθεματοποίησης αποδίδονται σύμφωνα με το άρθρο 8 τόσο για τη μεταφερόμενη ζάχαρη Γ όσο και για τη ζάχαρη Α και τη ζάχαρη Β, που καθίστανται μεταφερόμενη ζάχαρη Γ, κατ' εφαρμογή του άρθρου 23, παράγραφος 4α.

[...]»

11 Το άρθρο 27, παράγραφος 3, του βασικού κανονισμού προέβλεπε τα κατωτέρω:

«Οι λεπτομέρειες εφαρμογής του παρόντος άρθρου, που δύνανται να προβλέπουν ένα όριο στις ποσότητες ζάχαρης που γίνονται δεκτές για μεταφορά, θεσπίζονται σύμφωνα με την προβλεπόμενη στο άρθρο 41 διαδικασία.

Οι λεπτομέρειες αυτές προβλέπουν, ιδίως, την επιβολή ενός ποσού στην ποσότητα προς αποθήκευση [...] που διατίθεται κατά την καθορισμένη περίοδο αποθηκεύσεως.»

12 Το άρθρο 28 του βασικού κανονισμού προέβλεπε τα κριτήρια καθορισμού των εισφορών στην παραγωγή, ειδικότερα όσον αφορά την παραγωγή ζάχαρης Α και Β. Οι εισφορές αυτές εισπράττονταν από τα κράτη μέλη.

13 Ο κανονισμός (ΕΟΚ) 2670/81 της Επιτροπής, της 14ης Σεπτεμβρίου 1981, περί θεσπίσεως των λεπτομερειών εφαρμογής για την εκτός ποσοστώσεως παραγωγή στον τομέα της ζάχαρης (ΕΕ L 262, σ. 14), όπως τροποποιήθηκε με τον κανονισμό (ΕΚ) 158/96 της Επιτροπής, της 30ής Ιανουαρίου 1996 (ΕΕ L 24, σ. 3, στο εξής: κανονισμός 2670/81), εκδόθηκε βάσει του άρθρου 26, παράγραφος 3, του βασικού κανονισμού και διευκρίνιζε τις προϋποθέσεις υπό τις οποίες η εξαγωγή της ζάχαρης Γ θεωρούνταν πραγματοποιηθείσα.

14 Το άρθρο 1, παράγραφος 1, του κανονισμού 2670/81 είχε ως εξής:

«1. Η εξαγωγή που αναφέρεται στο άρθρο 26, παράγραφος 1, του [βασικού] κανονισμού [...] θεωρείται ότι πραγματοποιείται εάν:

α) με την επιφύλαξη των λοιπών διατάξεων του παρόντος κανονισμού, η απόδειξη που αναφέρεται στο άρθρο 2 [...] βρίσκεται υπό την κατοχή του αρμόδιου οργανισμού του κράτους μέλους παραγωγής, ανεξάρτητα από το κράτος μέλος παραγωγής της ζάχαρης Γ [...]·

β) η συγκεκριμένη διασάφηση εξαγωγής είναι αποδεκτή από το κράτος μέλος εξαγωγής πριν από την 1η Ιανουαρίου και έπεται του τέλους της περιόδου εμπορίας κατά τη διάρκεια της οποίας είχε παραχθεί ζάχαρη Γ [...]·

γ) η ζάχαρη Γ [...] ή αντίστοιχη ποσότητα κατά την έννοια του άρθρου 2, παράγραφος 3, εγκατέλειψε το τελωνειακό έδαφος της Κοινότητας εντός προθεσμίας 60 ημερών το αργότερο από την 1η Ιανουαρίου που αναφέρεται στο στοιχείο β'·

δ) το προϊόν έχει εξαχθεί χωρίς επιστροφή ούτε εισφορά ως λευκή ζάχαρη ή είναι μετουσιωμένη ακατέργαστη ζάχαρη [...].

Εκτός από περιπτώσεις ανωτέρας βίας, εάν δεν πληρούνται όλες οι προϋποθέσεις που προβλέπονται στο πρώτο εδάφιο, η ποσότητα της ζάχαρης Γ [...] θεωρείται ότι διατέθηκε στην εσωτερική αγορά.

Σε περίπτωση ανωτέρας βίας, ο αρμόδιος οργανισμός του κράτους μέλους στο έδαφος του οποίου έχει παραχθεί η ζάχαρη Γ [...] θεσπίζει τα αναγκαία μέτρα ανάλογα με τις περιστάσεις που επικαλείται ο ενδιαφερόμενος.

Όταν η ζάχαρη Γ [...] εξάγεται από το έδαφος κράτους μέλους άλλου πλην εκείνου στο οποίο έχει παραχθεί, τα μέτρα αυτά λαμβάνονται αφού γνωμοδοτήσουν, κατά περίπτωση, οι αρμόδιες αρχές του εν λόγω κράτους μέλους.»

15 Το άρθρο 3, παράγραφος 1, του κανονισμού 2670/81 όριζε τα ακόλουθα:

«Για τις ποσότητες που, κατά την έννοια του άρθρου 1, παράγραφος 1, έχουν διατεθεί στην εσωτερική αγορά, το ενδιαφερόμενο κράτος μέλος εισπράττει για τη ζάχαρη Γ, ανά 100 χιλιόγραμμα λευκής ή ακατέργαστης ζάχαρης ανάλογα με την περίπτωση, […] ποσό ίσο με:

— τις υψηλότερες επιβαρύνσεις κατά την εισαγωγή, που εφαρμόζονται στο εν λόγω προϊόν κατά την περίοδο που περιλαμβάνει την περίοδο εμπορίας κατά την οποία [παρήχθη] η ζάχαρη Γ […] και τους έξι μήνες που έπονται της εν λόγω περιόδου,

και

— 1,21 [ευρώ].»

16 Το άρθρο 1, παράγραφος 1, του κανονισμού 1443/82 είχε ως ακολούθως:

«Κατά την έννοια των άρθρων 26 έως 29 του [βασικού] κανονισμού […], ως παραγωγή ζάχαρης νοείται η συνολική ποσότητα, εκφραζόμενη σε λευκή ζάχαρη, της:

α) λευκής ζάχαρης·

β) ακατέργαστης ζάχαρης·

γ) ιμβερτοποιημένης ζάχαρης·

[...]».

17 Το άρθρο 3 του κανονισμού 1443/82 προέβλεπε τα κατωτέρω:

«1. Τα Κράτη μέλη προσδιορίζουν, πριν από την 15η Φεβρουαρίου κάθε έτους, την προσωρινή παραγωγή ζάχαρης της τρέχουσας περιόδου εμπορίας κάθε επιχειρήσεως κειμένης στο έδαφός τους.

[...]

3. Τα Κράτη μέλη προσδιορίζουν, […] πριν από την 1η Οκτωβρίου κάθε έτους, για την προηγούμενη περίοδο εμπορίας, την οριστική παραγωγή ζάχαρης […] που παρήχθη από κάθε επιχείρηση.

4. Όταν, μετά τον προσδιορισμό της οριστικής παραγωγής για τη ζάχαρη που αναφέρεται στην παράγραφο 3, διαπιστώνονται εκ των υστέρων διαφορές σε σχέση με αυτή, οι διαφορές αυτές λαμβάνονται υπόψη κατά τον προσδιορισμό της οριστικής παραγωγής της περιόδου εμπορίας κατά τη διάρκεια της οποίας διαπιστώθηκε η διαφορά.»

18 Το άρθρο 4 του κανονισμού 1443/82 προβλέπει τα ακόλουθα:

«1. Με την επιφύλαξη των ακολούθων παραγράφων, θεωρείται, κατά την έννοια των άρθρων 26 έως 29 του [βασικού] κανονισμού […], ως παραγωγή ζάχαρης […] μιας επιχειρήσεως, η ποσότητα ζάχαρης […] που πραγματικά παράγεται απ' αυτή την επιχείρηση.

2. Η συνολική παραγωγή ζάχαρης μιας περιόδου εμπορίας κατά την έννοια του προηγουμένου εδαφίου είναι η παραγωγή που αναφέρεται στην παράγραφο 1 επηυξημένη κατά την ποσότητα της ζάχαρης η οποία έχει μεταφερθεί σε αυτή την περίοδο και μειωμένη κατά την ποσότητα της ζάχαρης η οποία έχει μεταφερθεί στην επόμενη περίοδο.»

19 Το άρθρο 23 του κανονισμού 1009/67/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 18ης Δεκεμβρίου 1967, για την κοινή οργάνωση των αγορών στον τομέα της ζάχαρης (JO 1967, 308, σ. 1), όριζε τα κατωτέρω:

«1. Τα κράτη μέλη καθορίζουν μια βασική ποσόστωση είτε για κάθε εργοστασιακή μονάδα είτε για κάθε επιχείρηση που παράγει ζάχαρη στο έδαφός τους. Με την επιφύλαξη των διατάξεων που θεσπίζονται δυνάμει των παραγράφων 3 και 4, η εν λόγω βασική ποσόστωση καθορίζεται κατόπιν εφαρμογής στη μέση ετήσια παραγωγή ζάχαρης της ενδιαφερόμενης εργοστασιακής μονάδας ή επιχείρησης κατά τις περιόδους εμπορίας 1961/1962 έως 1965/1966 ενός συντελεστή που εκφράζει τη σχέση μεταξύ της βασικής ποσότητας του κράτους μέλους και της μέσης ετήσιας παραγωγής ζάχαρης στο εν λόγω κράτος κατά τη διάρκεια της προαναφερθείσας περιόδου.

Η βασική ποσότητα ανέρχεται για:

τη Γερμανία σε 1.750.000 τόνους λευκής ζάχαρης,

τη Γαλλία σε 2.400.000 τόνους λευκής ζάχαρης,

την Ιταλία σε 1.230.000 τόνους λευκής ζάχαρης,

τις Κάτω Χώρες σε 550.000 τόνους λευκής ζάχαρης,

την Οικονομική Ένωση Βελγίου-*Λουξεμβούργου σε 550.000 τόνους λευκής ζάχαρης.*

2. Όταν ένα κράτος μέλος καθορίζει τις βασικές ποσοστώσεις ανά επιχείρηση, λαμβάνει τα αναγκαία μέτρα προκειμένου να συνεκτιμήσει τα συμφέροντα των παραγωγών τεύτλων και των παραγωγών ζαχαροκάλαμων.

3. Το Συμβούλιο, το οποίο αποφασίζει κατόπιν προτάσεως της Επιτροπής σύμφωνα με τη διαδικασία ψηφοφορίας που προβλέπεται στο άρθρο 43, παράγραφος 2, της συνθήκης, θεσπίζει τους γενικούς κανόνες εφαρμογής της παραγράφου 1 και προβλέπει τις ενδεχόμενες παρεκκλίσεις από τις διατάξεις της παραγράφου αυτής.

4. Σε περίπτωση που κριθεί αναγκαία η πρόβλεψη λεπτομερών κανόνων εφαρμογής του παρόντος άρθρου, οι κανόνες αυτοί θεσπίζονται κατά τη διαδικασία του άρθρου 40.»

20 Ο κανονισμός 1009/67 καταργήθηκε με τον κανονισμό (ΕΟΚ) 3330/74 του Συμβουλίου, της 19ης Δεκεμβρίου 1974, για την κοινή οργάνωση των αγορών στον τομέα της ζάχαρης (ΕΕ L 359, σ. 1).

21 Ο βασικός κανονισμός καταργήθηκε και αντικαταστάθηκε από τον κανονισμό (ΕΚ) 2038/1999 του Συμβουλίου, της 13ης Σεπτεμβρίου 1999, για την κοινή οργάνωση της αγοράς στον τομέα της ζάχαρης (ΕΕ L 252, σ. 1).

22 Ο κανονισμός 2670/81 καταργήθηκε και αντικαταστάθηκε από τον κανονισμό (ΕΚ) 967/2006 της Επιτροπής, της 29ης Ιουνίου 2006, περί θεσπίσεως των λεπτομερειών εφαρμογής του κανονισμού (ΕΚ) 318/2006 του Συμβουλίου όσον αφορά την παραγωγή εκτός ποσόστωσης στον τομέα της ζάχαρης (ΕΕ L 176, σ. 22).

23 Ο κανονισμός 1443/82 καταργήθηκε και αντικαταστάθηκε από τον κανονισμό (ΕΚ) 314/2002 της Επιτροπής, της 20ής Φεβρουαρίου 2002, περί θεσπίσεως των λεπτομερειών εφαρμογής του καθεστώτος των ποσοστώσεων στον τομέα της ζάχαρης (ΕΕ L 50, σ. 40).

24 Εντούτοις, η διαφορά της κύριας δίκης εξακολουθεί να διέπεται, λαμβανομένου υπόψη του χρόνου των κρίσιμων πραγματικών περιστατικών, τόσο από τον βασικό κανονισμό όσο και από τους κανονισμούς 2670/81 και 1443/82.

Η διαφορά της κύριας δίκης και το προδικαστικό ερώτημα

25 Από την αίτηση προδικαστικής αποφάσεως προκύπτει ότι η Pfeifer & Langen παρασκευάζει ζάχαρη στα εργοστάσιά της που βρίσκονται στις πόλεις Elsdorf, Euskirchen, Appeldorn και Lage (Γερμανία).

26 Κατόπιν δηλώσεως στην οποία προέβη η Pfeifer & Langen στις 8 Σεπτεμβρίου 1998, το Hauptzollamt Köln-West προσδιόρισε την οριστική παραγωγή ζάχαρης της εταιρίας αυτής για την περίοδο εμπορίας 1997/98 με πράξη που εξέδωσε στις 25 Σεπτεμβρίου 1998.

27 Στις 4 Νοεμβρίου 1999, το Hauptzollamt für Prüfungen Köln άρχισε να διενεργεί επιτόπιο έλεγχο στις εγκαταστάσεις της Pfeifer & Langen. Στις 16 Ιανουαρίου 2003, το Hauptzollamt für Prüfungen Köln συνέχισε τη διενέργεια του ελέγχου, ο οποίος αφορούσε, μεταξύ άλλων, την εισφορά στην παραγωγή ζάχαρης για την περίοδο εμπορίας 1997/98.

28 Με την έκθεση που κατάρτισαν στις 9 Μαΐου 2006, οι ελεγκτές επισήμαναν ότι είχε εντοπιστεί πλεόνασμα παραγωγής σε σχέση με τη δήλωση της Pfeifer & Langen. Ως εκ τούτου, με πράξη της 28ης Δεκεμβρίου 2006, το Hauptzollamt Aachen διαπίστωσε ότι η Pfeifer & Langen είχε παραγάγει πλεονασματική ποσότητα ισοδύναμη με 9 657,4 τόνους λευκής ζάχαρης για την περίοδο εμπορίας 1997/98. Με περαιτέρω πράξη εκδοθείσα αυθημερόν, το Hauptzollamt Aachen επέβαλε στην Pfeifer & Langen την υποχρέωση να καταβάλει, λόγω του επίμαχου πλεονάσματος παραγωγής, εισφορά στην παραγωγή ζάχαρης Γ ύψους 5 810 857,58 ευρώ.

29 Η Pfeifer & Langen υπέβαλε ενστάσεις κατά των δύο ανωτέρω πράξεων, υποστηρίζοντας μεταξύ άλλων ότι το άρθρο 3, παράγραφος 4, του κανονισμού 1443/82 απαγορεύει τον καταλογισμό του φερόμενου πλεονάσματος παραγωγής στην περίοδο εμπορίας 1997/1998 για τον λόγο ότι το επίμαχο πλεόνασμα είχε εντοπιστεί μετά την 1η Οκτωβρίου 1998.

30 Με απόφαση της 27ης Απριλίου 2010, το Hauptzollamt Aachen απέρριψε τις ενστάσεις της Pfeifer & Langen με την αιτιολογία ότι, μεταξύ άλλων, ορθώς καταλογίστηκε το διαπιστωθέν πλεόνασμα παραγωγής στην περίοδο εμπορίας 1997/98, δεδομένου ότι το άρθρο 3, παράγραφος 4, του κανονισμού 1443/82 μπορεί να έχει εφαρμογή μόνο στις ποσότητες παραγωγής που έχουν δηλωθεί από τον παραγωγό. Οι δε ποσότητες παραγωγής που δεν έχουν δηλωθεί και εντοπίζονται εκ των υστέρων πρέπει να καταλογίζονται στην περίοδο εμπορίας κατά την οποία παρήχθησαν.

31 Επιπλέον, με πράξη εκδοθείσα επίσης στις 27 Απριλίου 2010, το Hauptzollamt Aachen τροποποίησε την πράξη διαπίστωσης πλεονάσματος της 28ης Δεκεμβρίου 2006 και προσδιόρισε το πλεόνασμα παραγωγής σε 6 922,1 τόνους για την περίοδο εμπορίας 1997/1998. Με άλλη πράξη της ίδιας ημέρας, η αρχή αυτή τροποποίησε την πράξη καθορισμού εισφοράς της 28ης Δεκεμβρίου 2006 και επέβαλε στην Pfeifer & Langen την καταβολή εισφοράς στην παραγωγή ύψους 4 165 027,57 ευρώ.

32 Κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, η Pfeifer & Langen επισήμανε ότι το εν λόγω πλεόνασμα αντιπροσώπευε το 1,4 % της συνολικής παραγωγής της σε ζάχαρη για την περίοδο εμπορίας 1997/1998.

33 Η Pfeifer & Langen άσκησε προσφυγή κατά της αποφάσεως αυτής ενώπιον του Finanzgericht Düsseldorf.

34 Κατά το αιτούν δικαστήριο, η επίλυση της διαφοράς εξαρτάται από το ζήτημα αν το πλεόνασμα παραγωγής ζάχαρης που εντοπίστηκε μετά το τέλος της περιόδου εμπορίας 1997/1998 στο πλαίσιο του ελέγχου που διενεργήθηκε στις εγκαταστάσεις της Pfeifer & Langen πρέπει να καταλογιστεί σ' αυτήν ή σε μεταγενέστερη περίοδο εμπορίας.

35 Συναφώς, το αιτούν δικαστήριο υπογραμμίζει ότι το άρθρο 3, παράγραφος 4, του κανονισμού 1443/82 είναι μεν σύμφωνο με την απόφαση που εξέδωσε το Δικαστήριο στις 30 Ιανουαρίου 1974 στην υπόθεση 159/73, Hannoversche Zucker (Συλλογή τόμος 1974, σ. 83, σκέψη 6), αλλά η απόφαση αυτή αφορούσε πλεονασματικές ποσότητες παραχθείσες πριν τη θέση σε ισχύ της ΚΟΑ ζάχαρης, πράγμα που δεν ισχύει στην υπόθεση της κύριας δίκης.

36 Εκτός αυτού, το αιτούν δικαστήριο επισημαίνει ότι, σύμφωνα με τον βασικό κανονισμό, οι ποσοστώσεις παραγωγής που χορηγούνται στις επιχειρήσεις αφορούν ποσότητες που παράγονται κατά τη διάρκεια ορισμένης περιόδου εμπορίας. Η εφαρμογή όμως του άρθρου 3, παράγραφος 4, του κανονισμού 1443/82 σε πλεονασματικές ποσότητες ζάχαρης διαπιστωθείσες μετά τη λήξη της οικείας περιόδου εμπορίας συνεπάγεται μεταφορά της παραγωγής αυτής σε μεταγενέστερη περίοδο εμπορίας. Υπό τις περιστάσεις αυτές, το αιτούν δικαστήριο διερωτάται ως προς τη συμβατότητα της ερμηνείας αυτής με το σύστημα των ποσοστώσεων παραγωγής.

37 Υπό τις συνθήκες αυτές το Finanzgericht Düsseldorf αποφάσισε να αναστείλει την ενώπιόν του διαδικασία και να υποβάλει στο Δικαστήριο αίτηση προδικαστικής αποφάσεως με το εξής προδικαστικό ερώτημα:

«Έχει το άρθρο 3, παράγραφος 4, του κανονισμού 1443/82 την έννοια ότι στη διάταξη αυτή υπάγεται και το πλεόνασμα που διαπιστώνεται εκ των υστέρων από μια αρχή στο πλαίσιο ελέγχου που διενεργεί στις εγκαταστάσεις του παραγωγού;»

Επί του προδικαστικού ερωτήματος

38 Με το ερώτημά του, το αιτούν δικαστήριο ζητεί κατ' ουσίαν να διευκρινιστεί αν το άρθρο 3, παράγραφος 4, του κανονισμού 1443/82 έχει την έννοια ότι εφαρμόζεται στην περίπτωση κατά την οποία εντοπίζεται πλεονασματική ποσότητα ζάχαρης από τις εθνικές αρχές στο πλαίσιο ελέγχου διενεργούμενου εκ των υστέρων στις εγκαταστάσεις του παραγωγού.

39 Προκαταρκτικώς, υπενθυμίζεται ότι η περίοδος εμπορίας διαρκούσε από την 1η Ιουλίου του τρέχοντος έτους μέχρι τις 30 Ιουνίου του επόμενου. Κατά το άρθρο 3, παράγραφος 1, του κανονισμού 1443/82, τα κράτη μέλη έπρεπε να προσδιορίζουν, πριν από τη 15η Φεβρουαρίου κάθε έτους, την προσωρινή παραγωγή ζάχαρης της τρέχουσας περιόδου εμπορίας κάθε επιχείρησης εγκατεστημένης στο έδαφός τους. Κατ' εφαρμογή της παραγράφου 3 του ίδιου άρθρου, τα κράτη μέλη έπρεπε στη συνέχεια να προσδιορίζουν, πριν από την 1η Οκτωβρίου κάθε έτους, την οριστική παραγωγή ζάχαρης που είχε παραγάγει κάθε επιχείρηση κατά την προηγούμενη περίοδο εμπορίας.

40 Δυνάμει της παραγράφου 4 του ίδιου άρθρου, όταν, μετά τον προσδιορισμό της εν λόγω οριστικής παραγωγής, «διαπιστώνονται εκ των υστέρων διαφορές σε σχέση με αυτή, οι διαφορές αυτές λαμβάνονται υπόψη κατά τον προσδιορισμό της οριστικής παραγωγής της περιόδου εμπορίας, κατά τη διάρκεια της οποίας διαπιστώθηκε η διαφορά».

41 Το γράμμα της τελευταίας αυτής διάταξης, η οποία αποτελεί αντικείμενο του προδικαστικού ερωτήματος, είναι πανομοιότυπο με εκείνο του άρθρου 2, παράγραφος 3, του κανονισμού (ΕΟΚ) 700/73 της Επιτροπής, της 12ης Μαρτίου 1973, περί καθορισμού ορισμένων αναγκαίων λεπτομερειών για την εφαρμογή του καθεστώτος των ποσοστώσεων στον τομέα της ζάχαρης (ΕΕ ειδ. έκδ. 03/009, σ. 73). Επισημαίνεται όμως ότι, με την προπαρατεθείσα απόφαση Hannoversche Zucker, το Δικαστήριο παρέπεμψε στο άρθρο 2, παράγραφος 3, του κανονισμού 700/73.

42 Η υπόθεση επί της οποίας εκδόθηκε η τελευταία αυτή απόφαση αφορούσε πλεονασματική ποσότητα ζάχαρης η οποία διαπιστώθηκε στο πλαίσιο επίσημης απογραφής μετά την 1η Ιουλίου 1968, ημερομηνία θέσης σε ισχύ της ΚΟΑ ζάχαρης, αλλά η οποία είχε παραχθεί πριν από την ημερομηνία αυτή.

43 Όπως επισήμανε το Δικαστήριο με τη σκέψη 3 της προπαρατεθείσας αποφάσεως Hannoversche Zucker, το υποβληθέν ερώτημα αφορούσε το ζήτημα αν το πλεόνασμα αυτό έπρεπε να καταλογιστεί, για τον υπολογισμό της εισφοράς στην παραγωγή, είτε στην περίοδο εμπορίας πριν τη θέση σε ισχύ της ΚΟΑ ζάχαρης είτε στην πρώτη περίοδο εμπορίας υπό το εν λόγω καθεστώς οργάνωσης είτε τέλος στην περίοδο εμπορίας κατά τη διάρκεια της οποίας εντοπίστηκε.

44 Συναφώς, το Δικαστήριο επισήμανε, με τη σκέψη 5 της εν λόγω αποφάσεως, ότι, λαμβανομένων υπόψη των τεχνικών συνθηκών αποθήκευσης της ζάχαρης, οι απογραφές της ζάχαρης μπορούν να πραγματοποιηθούν μόνον ανά διαστήματα που απέχουν μεταξύ τους αρκετά έτη και ότι είναι δύσκολο στην πράξη, όταν διαπιστώνονται πλεονασματικές ποσότητες σε σχέση με τα αποθέματα που έχουν υπολογιστεί βάσει των λογιστικών βιβλίων του παραγωγού, να καθοριστεί επακριβώς το έτος κατά το οποίο όντως παρήχθη το επίμαχο πλεόνασμα.

45 Το Δικαστήριο προσέθεσε, στην ίδια σκέψη, ότι ο καταλογισμός πλεονάσματος σε προγενέστερη περίοδο εμπορίας συνεπάγεται την ανάγκη διόρθωσης των αριθμητικών οριστικών στοιχείων παραγωγής που καθορίστηκαν για την επίμαχη περίοδο εμπορίας τόσο ως προς την ενδιαφερόμενη επιχείρηση όσο και ως προς το οικείο κράτος μέλος, αλλά και το σύνολο της Κοινότητας, και ότι μια τέτοια διόρθωση, δεδομένων των συνεπειών που επέρχονται αναδρομικά για τον υπολογισμό των ποσοστώσεων παραγωγής και των καταβλητέων εισφορών για την πλεονασματική παραγωγή, προκαλεί διοικητικές επιπλοκές υπέρμετρα δυσανάλογες σε σχέση με το επιδιωκόμενο αποτέλεσμα.

46 Το Δικαστήριο κατέληξε, με τη σκέψη 6 της ίδιας αποφάσεως, ότι, υπό τις περιστάσεις αυτές, η απάντηση που έπρεπε να δοθεί στα υποβληθέντα ερωτήματα συνίστατο στην εκτίμηση –η οποία άλλωστε καθιερώθηκε επίσημα με τον κανονισμό 700/73 που άρχισε να εφαρμόζεται στις 15 Μαρτίου 1973– ότι η διαφορά που διαπιστώνεται μετά τον προσδιορισμό της οριστικής παραγωγής πρέπει να συνεκτιμάται για την περίοδο εμπορίας κατά τη διάρκεια της οποίας εντοπίζεται.

47 Εντούτοις, διαπιστώνεται ότι οι επίμαχες στην υπό κρίση υπόθεση περιστάσεις διακρίνονται από εκείνες της υπόθεσης επί της οποίας εκδόθηκε η προπαρατεθείσα απόφαση Hannoversche Zucker, στο μέτρο που το πλεόνασμα ζάχαρης που διαπιστώθηκε στην τελευταία αυτή υπόθεση αφορούσε παραγωγή ζάχαρης που δεν είχε υπερβεί την ποσόστωση που καθόριζε η ισχύουσα κανονιστική ρύθμιση, δηλαδή το άρθρο 23 του κανονισμού 1009/67. Η ποσόστωση αυτή αντιστοιχούσε κατ' ουσίαν στο σύνολο των ποσοστώσεων των επονομαζόμενων «ζάχαρη Α» και «ζάχαρη Β» τις οποίες προέβλεπε ο βασικός κανονισμός.

48 Δεν αμφισβητείται όμως ότι το πλεόνασμα της ζάχαρης που εντοπίστηκε στην υπό κρίση υπόθεση συνιστά ζάχαρη Γ, κατά την έννοια του άρθρου 24, παράγραφος 1, στοιχείο α', του βασικού κανονισμού, και όχι ζάχαρη Α ή Β. Το γεγονός αυτό εξάλλου δεν αμφισβητείται από κανέναν εκ των ενδιαφερομένων που αναφέρονται στο άρθρο 23 του Οργανισμού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης και οι οποίοι κατέθεσαν παρατηρήσεις ενώπιον του Δικαστηρίου.

49 Κατά συνέπεια, μολονότι η λύση που επέλεξε το Δικαστήριο με την προπαρατεθείσα απόφαση Hannoversche Zucker εξακολουθεί να ισχύει όσον αφορά τον προσδιορισμό της οριστικής παραγωγής ζάχαρης που εμπίπτει στις ποσοστώσεις Α και Β, εντούτοις πρέπει να εξακριβωθεί κατά πόσον το άρθρο 3, παράγραφος 4, του κανονισμού 1443/82 εφαρμόζεται επίσης στην περίπτωση κατά την οποία η πλεονασματική ποσότητα ζάχαρης που εντοπίζεται από τις εθνικές αρχές στο πλαίσιο εκ των υστέρων διενεργούμενου ελέγχου στις εγκαταστάσεις του παραγωγού συνιστά ζάχαρη Γ.

50 Συναφώς, διαπιστώνεται ότι το γράμμα του άρθρου 3, παράγραφος 4, του κανονισμού 1443/82 δεν περιέχει κανένα στοιχείο από το οποίο να μπορεί να συναχθεί ότι το ουσιαστικό του πεδίο εφαρμογής πρέπει να περιοριστεί στη ζάχαρη Α και Β.

51 Παρά ταύτα, η διάταξη αυτή πρέπει να ερμηνεύεται υπό το πρίσμα τόσο της γενικής οικονομίας όσο και των σκοπών της κανονιστικής ρύθμισης της Ένωσης σχετικά με την ΚΟΑ ζάχαρης.

52 Συναφώς, πρέπει να ληφθεί υπόψη το γεγονός ότι ο βασικός κανονισμός καθιέρωσε ειδικό σύστημα μεταχείρισης των πλεονασμάτων που συνιστούν ζάχαρη Γ. Κατά το σύστημα αυτό, ο παραγωγός ζάχαρης ο οποίος είχε υπερβεί τις ποσοστώσεις Α και Β και που, επομένως, κατείχε ορισμένη ποσότητα ζάχαρης Γ, διέθετε δυνατότητα επιλογής όσον αφορά την τελευταία αυτή κατηγορία ζάχαρης.

53 Συγκεκριμένα, αφενός, είχε την ευχέρεια, δυνάμει του άρθρου 26, παράγραφος 1, του βασικού κανονισμού, να εξαγάγει τη ζάχαρη Γ πριν την 1η Ιανουαρίου που ακολουθούσε μετά το τέλος της οικείας περιόδου εμπορίας. Αν δεν αποδεικνυόταν ότι η εξαγωγή της εν λόγω ζάχαρης είχε πραγματοποιηθεί εντός της τασσόμενης προθεσμίας, ο παραγωγός υποχρεωνόταν να καταβάλει το βάσει του άρθρου 26, παράγραφος 3, του ίδιου κανονισμού οφειλόμενο ποσό.

54 Αφετέρου, δυνάμει του άρθρου 27, παράγραφοι 1 και 2, του βασικού κανονισμού, ο παραγωγός είχε τη δυνατότητα να αποφασίσει να μεταφέρει την εν λόγω ποσότητα ζάχαρης στην επόμενη περίοδο εμπορίας, πράγμα το οποίο έπρεπε να γνωστοποιήσει στο ενδιαφερόμενο κράτος μέλος πριν την 1η Φεβρουαρίου. Σε περίπτωση που ορισμένη ποσότητα ζάχαρης που είχε μεταφερθεί κατ' αυτόν τον τρόπο διοχετευόταν στην εσωτερική αγορά κατά την προβλεπόμενη περίοδο αποθήκευσης, καταβαλλόταν επίσης ένα ποσό υπολογιζόμενο βάσει της ποσότητας της διατεθείσας ζάχαρης.

55 Επομένως, το καθεστώς των πλεονασμάτων που συνιστούσαν ζάχαρη Γ έπρεπε να προσδιοριστεί με ακρίβεια, αντιστοίχως, την 1η Ιανουαρίου ή την 1η Φεβρουαρίου.

56 Μια ερμηνεία όμως του άρθρου 3, παράγραφος 4, του κανονισμού 1443/82 η οποία θα καθιστούσε δυνατό τον καταλογισμό πλεονασμάτων ζάχαρης στην περίοδο εμπορίας κατά τη διάρκεια της οποίας διαπιστώθηκαν θα ερχόταν σε αντίθεση με τον σκοπό του καθεστώτος της ζάχαρης Γ, ο οποίος έγκειται στην αποτροπή της διοχέτευσης της ζάχαρης αυτής στην εσωτερική αγορά.

57 Συγκεκριμένα, αν ήταν δυνατό να συνεκτιμηθεί η ζάχαρη Γ, ακριβώς όπως η ζάχαρη Α ή Β, για τον προσδιορισμό της οριστικής παραγωγής της περιόδου εμπορίας κατά τη διάρκεια της οποίας διαπιστώθηκε η διαφορά, δυνάμει του άρθρου 3, παράγραφος 4, του κανονισμού 1443/82, οι παραγωγοί δεν θα είχαν κανένα απολύτως κίνητρο να εξαγάγουν τα εν λόγω πλεονάσματα ζάχαρης ή να τα δηλώσουν και να τα μεταφέρουν στην επόμενη περίοδο εμπορίας. Επομένως, δεν θα μπορούσε να αποκλειστεί οι παραγωγοί να διατηρούν επ' αόριστον τα ίδια πλεονάσματα ζάχαρης, τα οποία θα μπορούσαν να καταλογίζονται επ' άπειρον στην περίοδο εμπορίας κατά την οποία είχαν διαπιστωθεί, έστω και αν στην πραγματικότητα επρόκειτο για μεταφορά ζάχαρης από προγενέστερη περίοδο εμπορίας.

58 Μια τέτοια όμως κατάσταση όχι μόνον παρακωλύει τον αποτελεσματικό έλεγχο των συνθηκών εμπορίας της ζάχαρης Γ, αλλά συνιστά επίσης παράβαση του άρθρου 27, παράγραφος 3, του βασικού κανονισμού, το οποίο όριζε ότι μπορεί να προβλέπεται όριο στις ποσότητες ζάχαρης που γίνονται δεκτές για μεταφορά.

59 Όσον αφορά δε το επιχείρημα του Hauptzollamt Aachen ότι το άρθρο 3, παράγραφος 4, του κανονισμού 1443/82 εφαρμοζόταν αποκλειστικά στην περίπτωση που ο παραγωγός αγνοούσε την ύπαρξη του πλεονάσματος κατά τον χρόνο δήλωσης της οριστικής παραγωγής του σε ζάχαρη, υπενθυμίζεται ότι, πλην των δυσχερειών που ανακύπτουν ως προς την απόδειξη ότι συντρέχει τέτοια περίσταση, ένας συνετός επιχειρηματίας που γνωρίζει την ισχύουσα ρύθμιση πρέπει, κατά την

αξιολόγηση των πλεονεκτημάτων που ενδέχεται να του αποφέρει το εμπόριο ζάχαρης, να είναι σε θέση να εκτιμά τους κινδύνους που συνδέονται με την παραγωγή του εν λόγω εμπορεύματος, ειδικότερα τη δυσκολία επακριβούς προσδιορισμού της παραχθείσας ποσότητας ζάχαρης, και να αποδέχεται τους κινδύνους αυτούς ως τμήμα των εγγενών μειονεκτημάτων της εν λόγω παραγωγής.

60 Επιπλέον, διευκρινίζεται ότι το εφαρμοστέο καθεστώς στη ζάχαρη Γ, το οποίο προβλέπεται από την επίμαχη κανονιστική ρύθμιση, στηρίζεται σε αντικειμενικά κριτήρια και εφαρμόζεται ανεξαρτήτως της ενδεχόμενης πρόθεσης εξαπάτησης εκ μέρους του παραγωγού. Επομένως, το ποσά που προβλέπονται σε περίπτωση μη εξαγωγής εντός της προθεσμίας που τάσσει το άρθρο 26, παράγραφος 1, του βασικού κανονισμού, ή για τη διάθεση της εν λόγω ζάχαρης στην εσωτερική αγορά, κατά την έννοια του άρθρου 27, παράγραφος 3, του ίδιου κανονισμού, έπρεπε να εισπράττονται χωρίς να λαμβάνεται υπόψη η ενδεχόμενη απατηλή συμπεριφορά του παραγωγού.

61 Από τα ανωτέρω προκύπτει ότι το πεδίο εφαρμογής του άρθρου 3, παράγραφος 4, του κανονισμού 1443/82 δεν μπορεί να επεκταθεί και στη ζάχαρη Γ.

62 Κατά συνέπεια, η απάντηση που πρέπει να δοθεί στο υποβληθέν προδικαστικό ερώτημα είναι ότι το άρθρο 3, παράγραφος 4, του κανονισμού 1443/82 έχει την έννοια ότι δεν εφαρμόζεται στην περίπτωση κατά την οποία εντοπίζεται πλεονασματική ποσότητα ζάχαρης από τις εθνικές αρχές στο πλαίσιο ελέγχου διενεργούμενου εκ των υστέρων στις εγκαταστάσεις του παραγωγού, εφόσον η επίμαχη ποσότητα συνιστά ζάχαρη Γ.

Επί των δικαστικών εξόδων

63 Δεδομένου ότι η παρούσα διαδικασία έχει ως προς τους διαδίκους της κύριας δίκης τον χαρακτήρα παρεμπίπτοντος που ανέκυψε ενώπιον του εθνικού δικαστηρίου, σ' αυτό εναπόκειται να αποφανθεί επί των δικαστικών εξόδων. Τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν όσοι υπέβαλαν παρατηρήσεις στο Δικαστήριο, πλην των ως άνω διαδίκων, δεν αποδίδονται.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο (πρώτο τμήμα) αποφαίνεται:

Το άρθρο 3, παράγραφος 4, του κανονισμού 1443/82 (ΕΟΚ) της Επιτροπής, της 8ης Ιουνίου 1982, περί θεσπίσεως των λεπτομερειών εφαρμογής του καθεστώτος ποσοστώσεων στον τομέα της ζάχαρης, όπως τροποποιήθηκε με τον κανονισμό (ΕΚ) 392/94 της Επιτροπής, της 23ης Φεβρουαρίου 1994, έχει την έννοια ότι δεν εφαρμόζεται στην περίπτωση κατά την οποία εντοπίζεται πλεονασματική ποσότητα ζάχαρης από τις εθνικές αρχές στο πλαίσιο ελέγχου διενεργούμενου εκ των υστέρων στις εγκαταστάσεις του παραγωγού, εφόσον η επίμαχη ποσότητα συνιστά ζάχαρη Γ.

(υπογραφές)